



Prolog

Era o noapte cețoasă la Londra. Decembrie anunța o vreme tipică pentru această perioadă a anului. Tweed ședea alături de inspectorul-șef Roy Buchanan, care conducea degajat un Volvo al poliției, neînmatriculat, pe străzile aproape pustii. Ștergătoarele scârțâiau pe parbrizul curat. Așezată pe bancheta din spate, asistentă de încredere a lui Tweed, Paula Grey, ar fi vrut să pună câteva întrebări, dar păstra tăcerea.

– Cum ți-ai dat seama că era cadavrul lui Adam Holgate, dacă n-avea cap? întrebă Tweed.

– Simplu, îi răspunse Buchanan. Am deschis destul de mult fermoarul sacului în care fusese pus cadavrul, până am ajuns la haină. Avea la el o legitimație de liberă trecere, cu fotografie, pentru ACTIL, organizația aceea imensă la care a lucrat după ce te-a lăsat baltă.

– Holgate nu deținea cine știe ce informații vitale despre noi, comentă Paula. Nu a intrat niciodată în sediul nostru din Park Crescent. Howard, cel puțin, a fost destul de inspirat să îl expedieze după aceea la Departamentul de Comunicații, departe de Crescent.

– Bray, locul unde s-a descoperit cadavrul este în apropierea Tamisei, remarcă Tweed. Ce naiba căuta Holgate într-un loc atât de izolat? Presupun că a fost scos din râu, nu-i așa?

– Nu tocmai. Cadavrul a fost purtat de valuri într-un golfuleț puțin adânc. L-a găsit un tip care își plimba câinele și care a alertat imediat Scotland Yardul de pe mobil.

– Și ai aranjat să fie trimis acasă la profesorul Saafeld, în Holland Park. Pentru că, după cum se știe, el este cel mai remarcabil patolog pe care-l avem.

– Da, spuse Buchanan cu o voce posomorâtă. Avem de-a face cu o crimă extrem de brutală și am vrut să se ocupe de autopsie cel mai bun om. Te-am sunat, apoi am trecut să te iau. Doar Holgate a lucrat pentru tine mai demult.

– Nu are nici o logică, remarcă Bob Newman, corespondentul internațional, care stătea în spate, lângă Paula. Decapitarea sugerează o încercare de a întârzia identificarea cadavrului. Cu toate astea, ucigașul îi lasă legitimația de liberă trecere în buzunar.

– Absolut nici o logică. Tocmai asta mă îngrijorează, îl aprobă Buchanan, care îi aruncă o privire fugară lui Tweed.

Tweed era un bărbat de o vârstă incertă, nu prea înalt și cu o construcție robustă pe sub pardesiul de culoare deschisă. Cu părul lui des și brun, cu obrazul proaspăt ras și cu ochelarii cu ramă de baga cocoțați pe un nas puternic, mare lucru nu-i citeai pe față. Ai fi putut chiar să treci pe lângă el pe stradă fără să îl observi, și calitatea asta îi prindea bine în funcția de director adjunct al Serviciului Secret de Informații (SIS).

Buchanan era mai înalt, uscățiv și deșirat, în jur de patruzeci de ani. Își lăsase o mustăcioară bine tunsă și avea o privire severă care îi tulbura pe mulți dintre subalterni. După Tweed, un tip viclean și subtil, Buchanan era cel mai bun polițist din țară. Cei doi aveau încredere deplină unul în celălalt.

– Aproape că am ajuns, spuse Buchanan. Holland Park este o zonă drăguță, cu câteva case bune.

O coti pe un drum lateral și trase în fața unor porți înalte din fier forjat. Vila se afla la capătul unei alei scurte, marginite de tufișuri, și era ascunsă de niște brazi de un verde închis. Tweed sări din mașină, se îndreptă spre interfonul montat într-unul din pilonii de piatră și apăsă soneria.

– Suntem noi, Tweed și Roy Buchanan.

– Era și timpul, răspunse o voce aspră, în vreme ce porțile se deschideau.

De o parte și de alta, alte grilajuri înalte de opt picioare formau un zid scund. În ziua de azi, Londra a devenit o junglă a crimei, iar locuitorii și-au instalat toate formele de protecție posibile – de la senzori luminoși care încep să semnalizeze îndată ce te apropii de prag și grilaje solide la ferestrele de la parter, până la cele mai sofisticate alarme antifurt. Pare că marele oraș e sub asediu. Ceea ce, într-un fel, chiar este adevărat.

Porniră pe alee, Buchanan luind-o cu pași mari înaintea lor. Locuința și totodată locul de muncă al lui Saafeld era o casă din piatră, arătoasă și pătrată, cu trei etaje. Tweed observă că, de la ultima lui vizită, geamurile de la pivniță fuseseră zidite. „Unde s-a ajuns?” se gândi el în timp ce se deschidea una dintre ușile duble. Lumina puternică dinăuntru aproape că o orbi pe Paula, făcând-o să-și ferească ochii cu mâna.

– Haideți, intrați odată, mormăi Saafeld. Ce stați așa?

„E într-o pasă proastă”, se gândi Paula. Nu-l mai văzuse așa până acum. Saafeld era un bărbat scund, foarte robust, trecut de cincizeci de ani. Încărunțea, dar era roșu în obraji și iute în mișcare. Intrară într-un hol larg, cu parchet pe jos și cu nenumărate uși care dădeau în alte încăperi ale casei.

Fața lui Saafeld căpăta o expresie mai prietenoasă în clipa în care o îmbrățișă pe Paula. O țină de umeri, îndepărtând-o puțin. Înaltă de aproape un metru optzeci, ea avea un păr negru, pieptănat cu grijă, lung până la umeri, o structură osoasă bine modelată și o bărbie care insinua încăpățănare. Ochii ei albaștri nu scăpau nimic, iar când zâmbea, mulți bărbați ar fi fost în stare să facă orice pentru ea. Zveltă, plăcută la înfățișare, Paula purta un deux-pièces închis la culoare și o eșarfă de mătase în jurul gâtului lung. Lăsând-o din brațe, Saafeld își întoarse privirea aspră pe sub sprâncenele stufoase către ceilalți.

– Pentru Dumnezeu, n-o să vă vină să credeți! Am fost prădat. Să mergem la morgă...

Traversă holul, scoase o cartelă de acces, coborî câteva trepte de piatră și introduse cartela într-o ușă masivă. Întră într-o încăpere protejată, din podea până în tavan, de geamuri securizate. Odată ajunși aici, Saafeld închise ușa din afară, introduse cartela într-o altă fantă, și ceilalți îl urmară într-o încăpere spațioasă la subsol. Morga.

Nările Paulei fură imediat invadate de un miros bine-cunoscut: formolul folosit pentru conservarea specimenelor și a cadavrelor. Pe un perete întreg se înșirau sertare metalice mari, în care erau păstrate cadavrele. În mijloc se afla o masă mare, acoperită cu tablă, acum goală. Deasupra ei atârnau camere de luat vederi prinse de tavan cu niște brațe telescopice. Saafeld arătă spre masa goală.

– Cadavrul era aici când au venit să-l ia – mă refer la cadavrul de la Bray, explică el, supărat.

– Cine l-a luat? întrebă Tweed calm.

– O delegație condusă de prietenul tău, afurisitul domn Nathan Morgan, de la Brigada Specială.

– Din dispoziția cui? întrebă din nou Tweed, reușind să rămână calm.

– Avea un document oficial de la șeful poliției locale, prin care se autoriza returnarea imediată a cadavrului la Maidenhead. Pe deasupra, răbufni el, era o scurtă scrisoare de confirmare de la ministrul de interne. A trebuit să-i las să ia cadavrul cu ei. Îți spuneam că a fost o delegație întreagă: Nathan Morgan a sosit cu o echipă de paramedici, cu o ambulanță, plus doi ofițeri de la Departamentul Special cu mutre de bătași, meniți să-i țină spatele. E de-a dreptul revoltător!

– Și sinistru, în același timp. De ce s-o fi implicat guvernul? Toată treaba miroase a mușmalizare. Ai avut timp să începi autopsia?

– Nu. Examinasem cadavrul căutând fibre și alte resturi. Am uitat să-i spun lui Morgan despre asta. Era pornit să descopere dacă făcusem fotografii. Saafeld rânji. I-am spus că nu am făcut, deși am două rânduri de negative color. Apoi am țipat la el, să

iasă dracului din casa mea, că altfel îi prind pielea în cui, pe perete. Asta nu i-a plăcut. A încercat să ia înapoi documentele, dar am refuzat să i le dau.

– Ai făcut fotografiile?

– Da. Din fericire, asistenții mei plecaseră acasă, așa că le-am făcut chiar eu. Fără martori. Iată-le! Un rând îl puteți lua cu voi, dar să nu le țineți la vedere.

Tweed începu să se plimbe de colo-colo, gânditor, prin încăperea spațioasă. Saafeld descuie un sertar din care scoase un plic cartonat. Paula întinse mâna după el.

– Îmi dai voie?

Saafeld ezită.

– Sunt macabre.

Ea zâmbi.

– Dacă leșin, îți dau voie să mă ții, dar nu cred că vei avea plăcerea, îl tachină ea.

Ca să nu își lase amprente pe fotografii, Paula își puse mai întâi mănușile de latex pe care i le dădu el, după care începu să extragă negativele cu foarte mare grijă, aranjându-le pe masa de autopsie. Newman se dădu mai aproape de umărul ei, ținându-și respirația.

Trupul fără cap al lui Holgate fusese întins, cu brațele lipite de corp, pe o folie de plastic albă ce acoperea masa. Încă era îmbrăcat într-un costum albastru, mototolit, și Paula își dădu imediat seama de ce. Saafeld nu dorise să riște ca în primele fotografii partea superioară a corpului să pară deranjată.

Pe deasupra gulerului și a cravatei îi ieșea în afară partea cea mai consistentă din gât. În mod surprinzător, carnea, abia zdrențuită acolo unde corpul fusese decapitat, era acoperită cu un strat de sânge maroniu, deja uscat. „Capul i-a fost tăiat chiar de sub bărbie“, deduse ea.

Examină și celelalte clișee. Saafeld îl luase din toate unghiurile. Uitându-se la prima fotografie, Paula avu o senzație de greață. Pentru ea, Holgate fusese doar o cunoștință îndepărtată.

Se aplecă și înghiți în sec, astfel încât ceilalți să nu-i ghicească reacția. Își dădea seama că Buchanan stătea foarte aproape de ea.

– Un pahar cu apă? șopti el.

Ea clatină din cap și reveni la prima fotografie la care se uitase. Era varianta cea mai detaliată. Se încruntă și își îndreptă spatele, continuând să o privească fix.

– Ai ajuns la vreo concluzie? îl întreabă Tweed pe Saafeld.

– Da. Sunt sigur că arma crimei nu e un cuțit. Dacă gâtul ar fi fost tăiat cu un cuțit, ciotul ar fi rămas foarte zdrențuit, ca să nu mai vorbesc de câtă muncă ar fi implicat asta. Cred că a fost folosită o secure, una cu un tăiș foarte ascuțit. Retezarea capului chiar sub bărbie este foarte precisă. Ucigașul trebuie să fi fost foarte puternic ca să îl decapiteze dintr-o singură lovitură, după cum cred eu că s-a întâmplat. Am întors cadavrul, înainte să-l așez din nou pe spate. Era acolo un șuvoi de sânge încheșat de unde am dedus că primul gest al criminalului a fost să lovească victima cu putere în moalele capului, cu partea neascuțită a securii. De asemenea, cred că ucigașul e dreptaci, dar asta e o supoziție.

– Profesore, spuse Paula întorcându-se spre el, v-ar deranja dacă aș examina această fotografie cu o lupă puternică?

Saafeld nu o întreabă de ce. O conduse spre o altă masă, pe care se afla un instrument prevăzut cu un proiector mic, cu lupă, în formă de pistol. În apropierea acestuia se afla un scaun ergonomic. Paula se așeză, se uită prin lentilă și își potrivește înălțimea scaunului, iar Saafeld plasează o plăcuță de metal pe o policoară în spate, dedesubtul lentilei, după care pune fotografia pe plăcuță.

– Asta o va ține nemișcată, explică el. Rotița din dreapta e pentru reglarea imaginii. E foarte sensibilă.

După ce termină ce avea de spus, se întoarse unde așteptau ceilalți, gest pe care Paula îl aprecie. E mult mai dificil să te concentrezi când îți dă cineva târcoale. Rotița care controla mărirea imaginii era într-adevăr sensibilă, atât de sensibilă, încât își dădu jos mânușa de latex ca s-o mânuiască mai bine.

Învârti rotița foarte încet înainte, apoi puțin înapoi. Fragmentul cu gâtul trunchiat, pe care focalizase lentila, îi sări brusc în ochi, cu o claritate surprinzătoare. Cercetă ceea ce vedea, pentru a se convinge. Apoi se roti în scaun spre ceilalți.

– Profesore, sunt sigură că lama are o creștătură triunghiulară, îngustă spre bază și lată înspre muchie. Presupun că deja ai observat-o.

– Nu, n-am observat-o.

Saafeld se îndreptă spre ea cu pași repezi. Paula se strecură de pe taburet, atentă să nu miște rotița. În locul ei se așeză Saafeld, își puse o pereche de ochelari cu ramă aurită și începu să privească prin lupă. După aceea se ridică, își dădu jos ochelarii și se uită fix la Paula, apoi la Tweed.

– Ți-am mai spus și înainte, Tweed, Paula este foarte isteată. Aș lua-o oricând în echipa mea, când o să se sature să mai slugărească pentru tine. Există o creștătură, într-adevăr...

Următorul care se uită prin lupă fu Newman, apoi Tweed și, în fine, Buchanan, care, din cauza înălțimii, fu nevoit să-și regleze scaunul ceva mai jos. Rămase cel puțin un minut cu privirea pironită pe fotografie, apoi se ridică ușor de pe taburet și își trecu un deget peste mustăcioara îngrijită. Era un tic pe care Paula îl mai observase, de fiecare dată când evoluția unui caz lua o nouă întorsătură.

– Acest lucru e foarte important, începu el. Dacă vreodată vom reuși să găsim arma crimei, o vom identifica rapid cu ajutorul acelei creștături. Mă mir că ucigașul nu a observat-o.

– Poate c-a observat-o, dar nu-i pasă, spuse Paula.

– Ar trebui să o luăm din loc, zise Buchanan uitându-se la ceas.

Saafeld, care purta mănuși de latex, descuiase din nou sertarul. Pescui de-acolo două plicuri cartonate. Într-unul puse negativele pe care le examinaseră deja, iar în celălalt, copiile. Un plic i-l înmână lui Tweed.

– Bănuiesc că vrei să le ai, spuse el cu o voce aspră. Celălalt plic i-l dădu lui Buchanan: Acesta v-ar putea ajuta la continuarea anchetei.

– Mulțumesc. S-ar putea dovedi de neprețuit...

– Vreau să vă duc într-un loc, spuse Buchanan, în timp ce ieșeau cu mașina din Holland Park. Ne ia vreo două ore.

– Încotro? întrebă Tweed.

– La Bray. Acolo unde a fost descoperit cadavrul. Ar putea fi ultima noastră șansă, de vreme ce acest șef de poliție a înhățat cazul. Nu se așteaptă să venim în seara asta.

– Atunci e momentul să mergem, încuviință Tweed.

Nici unul nu scoase o vorbă până când ajunseră aproape de Windsor, când deja ieșiseră din suburbii. Nu mai ploua, cerul se luminase și în lumina slabă a lunii noi, Paula văzu silueta impozantă a Castelului Windsor. Curând ieșiră din oraș, pe drumul mărginit de câmpuri și de copaci negri, desfrunziți, ca niște schelete.

– O să putem vedea ceva pe întunericul ăsta? se întrebă Paula cu voce tare.

– Am patru lanterne puternice. Tweed, deschide torpedoul! Câte una pentru fiecare.

Paula o încercă pe a ei luminând podeaua mașinii. Aruncă apoi o privire pe fereastră: tot câmpuri posace și copaci golași.

– Nu înțeleg un lucru, spuse ea cu voce tare. Saafeld a zis că prima mișcare a ucigașului a fost să-și lovească victima în moalele capului cu partea neascuțită a toporului. Cred că teoria asta ține. Și totuși, cum, Doamne, iartă-mă, poate să-i reteze capul cu atâta precizie dintr-o singură lovitură? Trupul trebuie să fi fost întins pe spate, cu capul așezat pe un fel de butuc de execuție.

– Și eu m-am gândit la asta, fu de acord Tweed. E o enigmă.

Buchanan tocmai virase la dreapta, ieșind de pe șoseaua principală într-un drum lateral îngust.

– Ne apropiem de Bray, îi anunță el.

– Este aproape de râu? se interesă Tweed.

– Cam la un kilometru și ceva. Bray este ultimul sat autentic, cum vii spre Londra. Restul satelor vechi din susul râului au fost desființate de așa-zisele companii de dezvoltare. Iar acesta este satul Bray.

În luminile farurilor, Paula văzu niște case mari și frumoase, construite cu mult timp în urmă. Drumul făcea o curbă înapoi, și apoi mergea tot înainte. Toate casele dădeau spre stradă. Se vedea lumină de la ferestre, în schimb, nici urmă de oameni.

– Când vom fi aproape la ieșirea din Bray, ne abatem spre râu, către locul crimei, își continuă Buchanan comentariul.

– N-am văzut nici un magazin, remarcă Paula.

– Pentru că nu sunt. Ultimul s-a închis de secole. Localnicii își fac cumpărăturile cu mașina de la supermarketurile din Maidenhead. Ce să-i faci, astea sunt vremurile!

Coti din nou la dreapta, luând-o pe un drum și mai îngust, străjuit, de o parte și de alta, de gard viu. Terenul deveni accidentat, iar Bray – o amintire îndepărtată. De ambele părți – nesfârșite câmpuri cu iarba înaltă. Când opri mașina, parcând-o pe marginea drumului, Paula fu impresionată de liniștea care se lăsase. Coborî. Era o tăcere stranie, tulburată doar când și când de picăturile de apă ce cădeau din copaci și de zgomotul vag al râului involburat.

– Am s-o iau înainte, le spuse Buchanan în timp ce încuia mașina și-și aprindea lanterna.

Înaintase binișor în lunca râului, unde era marcat locul crimei, când își făcu apariția un polițist în uniformă. În spatele acestuia, o suprafață destul de mare fusese împrejmuită cu bandă de protecție, legată de niște crengi înfipte în pământul mocirlos. Paula se felicita că-și pusese cizme până la genunchi înainte să plece din Park Crescent.

– Nu puteți trece pe aici. Poliția, le-o tăie cu obraznicie, polițistul.